

Irena Štimac

Tko sam ja ili ona?

Ja

Sjedim. U kutku prazne sobe.

Razmišljam. Zašto sam ovdje?

Zato. Zato što se bojim. Ucrtavam crtice na zidove ove sobe brojeći dane, ali više ne znam koji je. Prolaze dani, tjedni i godine. Nadam se kako će sljedeći dan biti drukčiji od prošlog, ali zapela sam. Zapela sam u kutku prazne sobe sa svojim strahom. Strahom od... Strahom od... Ni *sama* više ne znam s kakvim strahom jer se bojim svega. Bojim se *sebe*...

Svaki dan istoj u sobi od 10 metara kvadratnih napravim točno pet koraka u jednu pa u drugu stranu, zatim sjednem u najbliži kut i počnem razmišljati. Razmišljati kako da pobijedim ove strahove i krenem ispočetka. Kako da se izvučem iz ove vječne petlje, ali mi se svakim danom to čini sve teže i teže. Mislim kako nikada neću uspjeti. I tako svaki dan isto.

Ne mogu spavati. Razmišljam danju i noću. Pokušavam pronaći neku utjehu, razlog ili bilo što drugo što bi mi pomoglo izaći iz ovoga. Ali moje oči i uši ne vide i ne čuju ništa više od ova četiri zida...

5 godina kasnije...

Mislim da je prošlo već 5 godina otkako sam ovdje. Mislim da mi je *samoća* pomogla da raščistim misli i pronađem način kako da izađem odavde.

Kako da izađem? Moram se suočiti sa svojim *strahovima*.

Kako da se suočim sa strahovima?

Promijenila sam neka mišljenja i donijela neke nove zaključke. Tisuću osamsto dvadeset i pet puta sam prošla sobu i kao i uvijek sjela u najbliži kut. Neke strahove sam pobijedila, s nekima se još suočavam, ali nešto što će uvijek ostati uz *mene* je *trema*. Trema je nešto što me čuva, lagani strah od nepoznatog i stranog.

Sada sam već umorna od razmišljanja. Pokušala sam ostati budna, ali kapci su mi se spuštali.

Bio je mrak.

Nakon dugog sna probudila sam se. Soba je odjednom imala vrata, a na vratima je bila kvaka. Okrenula sam kvaku i vrata su se otvorila. Zaslijepila me svjetlost s vrata.

Upitala sam se: *Jesam li stvarno htjela izaći?*

Ona

Vidim. Vidim je.

Razmišljam. Zašto je ondje?

Zato. Zato što je *ona* ja, ali za mene je potpuno druga osoba. Vidim je kao neku drugu osobu koja nije kao ja. *Ona* je... *Ona* je... *Ona* je moja strašna prošlost. Prošlost koju ne mogu zaboraviti. Pokušavajući nastaviti dalje i prijeći preko toga jednostavno je nemoguće.

5 godina kasnije...

Već je prošlo pet godina otkako sam izašla iz one sobe, ali je i dalje vidim. Ne samo sobu nego i sebe u njoj. Vidim se u toj sobi kao da gledam u ogledalo. Noću sanjam kako bih *joj* mogla pomoći, kako da razbijem ta ogledala i pomognem *joj*, ali nikad ne uspijem. Kao da igram neku igricu koja nema kraja, koja me vraća na početak.

Otkako sam izašla, osjećam kao da sam u još jednoj sobi, ali ovaj put je okružena prozorima koji prikazuju strahove ovoga svijeta. U toj sobi nalazi se još jedna soba, *ona* iz koje sam izašla.

Ona u kojoj vidim sebe ili *nju*.